

og dens samlede Varighed indenfor 12 Maaneder, der er kun sat den Begrænsning for den højtærede Ministers Bevægelsesfrihed, at han ikke maa overskride den Støtte, der af Arbejdsledsheds-kassen hidtil er ydet, med Tillæg til Familieforsørgere med Børn af 45 Ø. pr. hjemmевærende Barn under 15 Aar pr. ledig Dag. Indenfor denne Begrænsning er der fuld Bevægelsesfrihed for den højtærede Minister“. Og Venstres Ordfører, den tidligere Indenrigsminister, fortsætter: „den højtærede Minister kan efter at have hørt C-Nævnet gaa fra to Trediedele af Kasseydelsen, som har været gældende siden 1922, op til den hele Kasseydelse, hvis han vil, og hvis han føler det muligt af finansielle og andre Grunde at paatage sig Ansvar et derfor“.

Loven har altsaa lagt en administrativ Myndighed i Ministerens Haand, som jeg synes, det vilde være meget betænkeligt at give Afkald paa. Vi ved, som den ærede sidste Taler sagde, heller ikke, hvordan Forholdene vil forme sig næste Vinter. Jeg tror, jeg tør sige, at jeg med Maadehold har benyttet den Myndighed, der er lagt i Ministerens Haand. Jeg tror ikke, jeg hører til de mest magtsyge her i Landet. Jeg ved ikke, hvordan den ærede Ordfører for Udvalget har det, naar han sidder i C-Nævnet, men jeg opfatter egentlig Magt som en højst ubehagelig Byrde, og jeg kan vanskelig se paa Magten ud fra noget andet Synspunkt end som en Byrde, det kan være en Pligt at bære. I og for sig kunde det jo være særdeles behageligt for Ministeren at blive fritaget for denne Byrde, for dette Ansvar. Det kunde være særdeles behageligt, om jeg næste Vinter kunde sige til den ene og den anden: Jeg har ikke den Magt, ingen kan altsaa forlange, at jeg skal bruge den. Men har jeg Ret til paa egne, paa eventuelt min Efterfølgers Vegne at give Afkald derpaa — det er et andet Spørgsmaal —, naar Loven lægger denne Magt i Ministerens Haand og aabenbart gør det bevidst og med Tilslutning fra alle Partier ?

Jeg mener, jeg har brugt denne Myndighed meget maadeholdent fra 15. December og nu til Udgangen af Marts. Jeg har i øvrigt tilskrevet C-Nævnet om at udtale sig angaaende en Forlængelse af Forhøjelsen af den fortsatte Hjælp for første Halvdel af April Maaned, hvori der falder tre Helligdage, som ikke er Søndage, hvori altsaa de arbejdsløse slet ingen Understøttelse faar for disse ekstra tre Dage. Men jeg kan sige her, at jeg havde tænkt, at saa vilde det vel neppe være forsvarligt at gaa videre

i denne Vinter. Jeg synes, det er en maadeholden Brug af den Ret, jeg havde. Endvidere kan jeg sige, at da Pristallet forelaa i Begyndelsen af Februar, formede jeg efter Opfordring fra en vis Side af C-Nævnet Forhøjelsen af den fortsatte Hjælp saaledes, at Pristallet kom til at gøre sig gældende ved, at den fortsatte Hjælp blev nedsat med de elleve Procent, der svarede til Pristallets Fald. Hvorledes jeg, hvis jeg ellers er Minister næste Efteraar og næste Vinter, vil stille mig, kan jeg aldeles ikke udtale mig om i dette Øjeblik, for ingen ved, hvordan Forholdene vil blive. Men jeg synes, jeg har brugt min Myndighed med Maadehold i Aar. Den forrige Minister brugte ogsaa sin Myndighed, han gik ogsaa mod et Flertal af C-Nævnet, han anvendte den paa en Maade, som ikke var de arbejdsløse saa behagelig som den Maade, hvorpaa jeg har brugt den; han gjorde akkurat det samme som jeg eller, om man vil, det modsatte af, hvad jeg gjorde — det kommer an paa, om man ser reelt eller formelt paa Tingene. Men han har altsaa med rene, klare Ord anerkendt Ministerens Myndighed; og han gaar for saa vidt videre, idet han siger, at den Myndighed bør ligge i Ministerens Haand.

Give Afkald paa denne Myndighed for at faa gennemført det foreliggende Lovforslag, som vel yder nogen Hjælp, men ikke en særlig omfattende eller vidtrækkende, beklager jeg, at jeg ikke ser mig i Stand til. Jeg beklager i det hele, at det ikke er lykkedes i Udvalget at naa til en Overenskomst, der har Udsigt til Gennemførelse i begge Rigsdagens Ting. Maaske hænger det noget sammen med, at man er begyndt lidt for sent. Det er gaaet her som med Loven om Foranstaltninger til Modvirkning af Arbejdsledshed, at de ærede Oppositionspartier i Folketinget, hvor de er i Mindretal, har stillet sig rent negativt; det er ligesom en ny Taktik, der skal indslaaes, nemlig den, at de to Oppositionspartier med Hensyn til vigtige Lovforslag af en bestemt Art forholder sig passive i Folketinget og overlader Oppositionspartierne, der har Flertal i denne Sal, at stille positive Forslag. Jeg anerkender for saa vidt det Fremskridt, som er naaet i Landstinget, paa samme Maade som jeg gjorde, da Arbejdslovsforslaget var for i Efteraaret. Medens de to Oppositionspartier stiller sig negativt i Folketinget, stiller de sig dog positivt her i Landstinget; og det lykkedes ogsaa ved Arbejdsloven om end med stort Besvær, efter Nedsættelse af Fællesudvalg, i allersidste